

Fæstegodsset, uden hvilket den uægtelig kun vilde være af ringe Betydning. Fæstestederne have imidlertid som bekjendt ikke Folium i Pantebøgerne, men erholde først saadant ved Overgang til Selveje, cfr. Forordn. 28de Marts 1845 § 3, og selv om det for Lovens øvrige Dmgang lader sig bringe i Anvendelse paa samme, vil det Væsentlige i hele Foranstaltningen, det, til hvis Opnaaelse det Øvrige kun skal afgive Midlet, Tiendevederlagets Bringen i Forbindelse med Skjøde og Pantevæsenet, her ikke for Tiden lade sig gennemføre. Det er end ikke ved den nævnte Lov paabudt, at Ravneregistrene i de Jurisdictioner, hvor der er meget Fæstegods, skulle indeholde en særskilt Afdeling for Fæstegodsset under hvert enkelt Gods eller Stiftelse i samme, og en saadan Foranstaltning, hvis Hensigtsmæssighed jo rigtignok er siensynlig, er neppe gennemført ret mange Steder, og man vil saaledes for Diebliffet end ikke overalt kunne ty til denne Nødhjælp. Ligesaa lidt vil det gaae an at lade Godssets Conto i Panteregistret optage de her omtalte Noteringer for de enkelte Fæstesteders Vedkommende, hvorved dette Folium meget ofte vilde antage Størrelse og Stikkelse af en heel Panteprotokol for sig, og endmindre vil det være passende at knytte Foranstaltningen, der i sit Væsen er af offentlig Natur, til Godssets Fordebog, der er et reent privat Document, eller til de ved Lovgivning paabudne Fæsteprotokoller, der ligeledes nærmest vedkomme det private Retsforhold mellem Jordrot og Bønde. — Det eneste Middel, der gennemgribende vilde raade Bod paa denne Mangel, vilde saaledes være et nyt Lovbud i denne Retning, men til at bringe et saadant Forslag er Udvalget ikke kaldet, ligesom da ei heller nærværende Lovudkast, affect fra hvad der ellers muligt lod sig erindre imod en saa omfattende Foranstaltning, dertil vilde være rette Sted.

Der bliver derfor efter Udvalgets Skjøn ikke Andet tilovers. — Hvis Foranstaltningen skal gennemføres — end for Fæsteeiendommenes Vedkommende for Tiden at lade det berøve ved den almindelige Thinglæsning af den i Lovudkastet ommeldte Fortegnelse (§ 5), og kun at paahyde Tilnytning til de særlige Registre

over Fæstestederne; som hist og her kunne være førte i Jurisdictionerne. Resten maa da overlades Fremtiden — Fæstestedernes Afhændelse til Selveiendom og dermed Overførelse paa Eiendomsfolium, eller et nyt Lovbuds Indgriben i disse Forhold.

Det forekommer derhos Udvalget indlysende, at det i og for sig er unødvendigt og derhos vilde lægge et altfor stort Vaand paa al Eiendomsomsætning og Samfærdsel, om det gjordes til Pligt, at ethvert Skjøde og Forhæstelsesdocument paa Eiendomme, for hvis Vedkommende Tiendevederlaget var blevet konstateret i Overeensstemmelse med Lovudkastets Regler, fremtidig skulde indeholde rigtig og fuldstændig Angivelse af Tiendebyrden og Retskriveren have at paasee dette. Lovens Niemed kræver ikke videre, end at Skjøde- og Pantebøgerne kunne give authentisk Oplysning om Tiendebyrden, og dette vil være opnaaet ved den første Notering paa Foliet; Forpligtelsen til ny Optagelse i ethvert Skjøde — hvilket Ord i sin Almindelighed omfatter og efter Lovens Tanke maa antages at skulle omfatte ethvert endeligt Overdragelsesdocument — og ethvert Forhæstelsesdocument — hvilket Ord ikke kan indskrænkes til kun at gjælde Pantebreve — er derfor uforuden og vilde i sin Udførelse lede til en Formalisme, der vilde bevirke en Tidsspilde, et Besvær og en Masse af Retsanmærkninger, som Lovgivningen netop bør stræbe at afværge, cfr. Justitsministeriets Skrivelse 5te Februar 1858, Departements Tidende 1859 pag. 336, hvoraf fremgaaer, at Skjøder og Pantebreve end ikke behøve at indeholde Opgivelse af Hartkornet og Gammelftatten.

Det vil sluttelig neppe kunne være andet, end at det Forsøg paa Tiendebyrdens Ordning, som Udcastet stiller i Udsigt, vil fremkalde en Mængde af Retsvigtigheder i disse Forhold, hvorom der maastee ellers albrig vilde være bleven Tale, og som især for den geistlige Stand turde være af en meget ubehagelig Natur og let kunde komme til at stille dens Medlemmer i et Forhold til Menigheden, som de hidtil i Almindelighed have vidst at undgaae selv under tiden med Døffrelse af egen Fordeel. Særligt turde dette gjælde Bornholm, hvor der, saavidt Udvalget bekjendt, overhovedet slet ikke høves